

som disse kun svæver i Luften som Programmer og Planer, kan man sagtens give sin Tilslutning til dem, og man kan sagtens tale om, at det vil være let at gennemføre dem, og at der saamænd ingen er, som vil nægte at bære Byrden ved deres Gennemførelse. Men i det Øjeblik, man kommer til Realia, til Afgørelsen af, hvorledes Midlerne skal tilvejebringes, opstaar der altid Vanskeligheder. Af et Par Talere er der gjort opmærksom paa, at der ikke er sagt noget vedrørende Tilvejebringelse af Dækning for Statskassens Udlæg ved denne Lejlighed. Man har henvist til Merindtægtsskatten, og denne Henvisning er allerede paa Forhaand godkendt ved Udtalelser af Finansministeren under Finanslovens første Behandling. At Loven om Merindtægtsskatten bør revideres, tror jeg, er rigtigt. Det kan ikke forundre nogen, at Loven om denne Skat kan trænge til Ændringer, for det er den første af den Art Skatter, som overhovedet er blevet gennemført i Europa. Den har utvivlsomt givet Anledning og Stødet til Skattelovgivningen paa dette Omraade andre Steder i Europa. Det er da ogsaa ganske klart, at man, naar man saa hurtigt efter, at Krigens Virkninger begyndte at forme sig økonomisk paa den Maade, vi kender — med store Indtægter for nogle og Vanskeligheder for andre —, pegede paa, at her var Mulighed for at inddrage Midler i Statskassen, ikke kan have haft alle de Erfaringer, som efterhaanden er tilvejebragte. Den Gang, da Lovforslaget om denne Skat forelaa til Behandling, var de økonomiske Vilkaar paa ingen Maade tilspidsede, saaledes som de senere er blevet det, og heller ikke havde den økonomiske Opgang bredt sig saa vidt i Samfundet, som den senere har. Den Gang var det mere enkeltstaaende Fænomener, man pegede paa, det var nogle ganske enkelte store Merindtægter, som man vilde sørge for at faa Afgift af. Senere har det vist sig, at det er hele Erhverv som Skibsfarten, Dele af Industrien og af Landbruget, som har haft disse Merindtægter. Hele Forholdet ligger anderledes nu, og en Ændring er derfor ganske naturlig. Men jeg vil meget fraraade at kræve, at en Revision af denne Lov foregaa sideløbende, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) sagde, med Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Thi et Revisionsforslag bør først fremkomme, naar det Materiale, som Indbetalingen af Skatten nu tilvejebringer, foreligger, og bør da gaa ud paa en vir-

kelig grundig Revision af den Lov, som har sat et nyt Princip ind i Skattesystemerne i vor Verdensdel. At fremlægge et Revisionsforslag saaledes, at dets Behandling kunde foregaa sideløbende med det foreliggende Lovforslags, vilde i alt Fald betyde, at dette sidste blev holdt tilbage i Farten, og det tror jeg ikke, nogen ønsker. Det andet Lovforslag kommer saa sikkert som noget, og der vil da være Mulighed for under den kommende Behandling at skærpe det saa stærkt, som enhver kan ønske det.

Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Kommunernes Ret til Skatteopkrævning her foreslaas ordnet, har Hovedindvendingen været den, at der var for lidt Plan og Ensartethed deri, Ordningen var for løs i sin Bygning — for at anføre de mere høflige Bemærkninger, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) fremsatte om Lovforslaget, og ikke gaa ind paa, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sagde. Det forekommer mig imidlertid, at det, man i saa Henseende har sagt, hviler paa et Grundfejlsyn. Grundfejlsynet er dette, at vi har en Ensartethed eller dog en vis Grad af Ensartethed i vor kommunale Beskatning, som dette Lovforslag nu vil forstyrre. Hvis vi havde et ypperligt kommunalt Skattesystem, ensartet i By og paa Land eller i alt Fald saa ensartet, som det kunde være, saa kunde man meget let have faaet disse nye Udgifter udskrevet paa Grundlag af dette, og saa vilde Ensartetheden være blevet fulgt af Ensartethed. Men vort nuværende Skattesystem i Kommunerne er i højeste Grad forskelligt og virker med den største Forskellighed. Og det har ikke blot sin Grund i Skatternes historiske Udvikling, men det beror ogsaa paa den Forskellighed, som der nu en Gang er i Kommunerne, og som der er Grund til at lægge sig paa Sinde, ogsaa naar man tager Bestemmelse om Skatterne. Vi har helt forskellige Systemer for kommunale Skatter i Landet og i Byerne, og indenfor Byerne har vi forskellige kommunale Skattesystemer i København, paa Frederiksberg og i Købstæderne. Men ogsaa de Steder, hvor Skattesystemerne er reviderede og bragte til et vist Fællesskab, virker de vidt forskelligt. Jeg er næsten lidt ængstelig ved, efter at det ærede Medlem for Lemvig-Kredsen (Sandbæk) paa sin ejendommeligt levende Maade har beskæftiget sig med Tal, at nævne nogle Tal, men jeg bliver ikke desto mindre nødt til at gøre det.